

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 33/03-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. P., bytom Ž., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., Ž., vo veci porušenia základných práv garantovaných čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 22 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Krajským súdom Banská Bystrica, Krajským súdom Bratislava, Krajským súdom Košice, Krajským súdom Trenčín, Krajským súdom Nitra, Krajským súdom Trnava, Krajským súdom Prešov, Krajským súdom Žilina, Slovenskou republikou, zastúpenou Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, a Prezídiom Policajného zboru Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. P. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 16. decembra 2002 doručený „návrh v zmysle čl. 130 ods. 1 písm. f) Ústavy SR na začatie konania v zmysle čl. 127 Ústavy SR“ (ďalej len „sťažnosť“) JUDr. P. P., bytom Ž., (ďalej len

„sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. M., Ž., vo veci porušenia jeho základných práv garantovaných čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 22 ústavy v spojení s čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ku ktorému malo dôjsť použitím informačno-technických prostriedkov, a to odposluchom telefónov používaných sťažovateľom v roku 1999 (uvádza záznamy z odposluchov na kazetách, ktoré sú podľa sťažovateľa označené spisovými značkami, ktoré používa Prezídium Policajného zboru). O tejto skutočnosti sa sťažovateľ, ako uvádza vo svojej sťažnosti, dozvedel z výpovede svedkyne vo veci konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 27 C 11/00, ktorého bol účastníkom ako žalobca a ktoré bolo na Okresnom súde Bratislava III skončené 27. februára 2002 rozsudkom, voči ktorému sa sťažovateľ 5. augusta 2002 odvolal. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že tieto spisy sú pre neho nedostupné. Vyššie uvedený odposluch mal byť súčasťou akcie M. z roku 1998 alebo 1999. Sťažovateľ tvrdí, že týmto konaním a realizáciou odposluchov telekomunikačnej techniky bolo zasiahnuté do jeho základných práv (čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru a čl. 13 Listiny základných práv a slobôd), lebo neboli splnené zákonom ustanovené podmienky (§ 88 ods. 1 až 3 Trestného poriadku, zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 249/1994 Z. z. o boji proti legalizácii príjmov z najzávažnejších, najmä organizovaných foriem trestnej činnosti a o zmenách niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, § 37 ods. 1 až 3 a § 36 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov). Sťažovateľ je toho názoru, že Slovenská republika prostredníctvom svojich orgánov zasiahla do jeho práv (pritom uvádza, že stav používania informačnotechnických prostriedkov v čase, keď boli porušované jeho práva, bol v nesúlade s ústavou tak z hľadiska úpravy právomoci štátnych orgánov, ako aj z hľadiska práv priznaných osobám).

K okruhu účastníkov na strane odporcu sťažovateľ uvádza všetky krajské sudy, pretože v čase, keď došlo podľa neho k zásahu do jeho základných práv, nebola legislatívne riešená miestna príslušnosť súdu na konanie o udelení súhlasov, resp. vydaní príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzke. Uvádza, že určenie príslušnosti súdu

pre udelenie súhlasu na použitie informačnotechnických prostriedkov mimo trestného konania Policajným zborom v čase, keď sťažovateľ predpokladá porušenie svojich práv, bolo v skutočnosti výsledkom dohody uzavretej na porade konanej na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky 29. marca 2000 a s najväčšou pravdepodobnosťou v tejto veci konal Krajský súd v Banskej Bystrici. Vzhľadom na to, že nemá dostatok informácií o internej hierarchii orgánov patriacich do rozvrhu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sťažnosť podáva proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, a proti Prezídiu Policajného zboru, o ktorom predpokladá, že technicky zabezpečuje a realizuje použitie informačnotechnických prostriedkov.

Vzhľadom na to, že podľa sťažovateľa súčasný právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje možnosť domáhania sa ochrany práv, ktoré namieta, iným súdom, požaduje, aby vo veci rozhodol ústavný súd takto:

„Rozhodnutím Krajského súdu v.....sp. zn.....zo dňa.....právo sťažovateľa JUDr. Pavla Polku priznané článkom 46 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl 2 ods. 2, č. 48 ods. 1, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, 3, čl. 22 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 1, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

Rozhodnutie KS vsp. zn.....zo dňa.....sa zrušuje.

Postupom Prezídia Policajného zboru SR (alternatívne Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom vnútra SR) pri použití informačno-technických prostriedkov proti sťažovateľovi JUDr. P. P. právo sťažovateľa JUDr. P. P. priznané čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, 3, čl. 22 ods. 2 Ústavy SR, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

Sťažovateľovi JUDr. P. P. sa priznáva primerané zadostučinenie, ktoré vo výške 200.000.- Sk vyplatí KS v.....a vo výške 1.000 000.- Sk, ktoré vyplatí Prezídium Policajného zboru SR (alternatívne Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra

SR) v oboch prípadoch v lehote 2 mesiacov od doručenia písomného vyhotovenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Sťažovateľovi JUDr. P. P. sa priznávajú trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky tak ako budú vyčíslené, ktoré vyplatí KS.....a Prezídium Policajného zboru SR (alternatívne Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky) solidárne v lehote 2 mesiacov od doručenia písomného vyhotovenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „základné práva a slobody“), ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V súlade s čl. 140 ústavy zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ustanovuje pravidlá konania pred ústavným súdom.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje a zisťuje, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Jedným z dôvodov je aj nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde každá sťažnosť (návrh), o ktorej má ústavný súd konať, musí obsahovať označenie, proti komu návrh smeruje, a akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, resp. označenie zásahu, ktorým k porušeniu základného práva alebo slobody malo dôjsť, s tým, že ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v zákone o ústavnom súde, čo nie je prípadom sťažovateľa.

Vzhľadom na formulované zákonné požiadavky na náležitosti sťažnosti, na všeobecne dostupný vzor sťažnosti (v odbornej tlači alebo na internete, aj keď toto nie je v danom prípade relevantné), na nespochybniteľnú informovanosť sťažovateľa a jeho právneho zástupcu o náležitostiach sťažnosti v súvislosti s podaniami na ústavnom súde ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť nespĺňa zákonné požiadavky na náležitosti sťažnosti, najmä čo sa týka určitosti petitu (sťažovateľ neoznačil orgán verejnej moci, ktorý základné práva sťažovateľa mal porušiť, t. j. neoznačil, proti komu sťažnosť smeruje), preto ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2003